

СЕМИКІВЦІ

Москалі готовились до бою. 9-го жовтня вони наблизились до Стрипи і на другий день повели наступ на австрійські становища в Семиківцях.

Розгорілась завзята боротьба за переходи через Стрипу, що тревала майже три тижні і коштувала У. С. С. чимало жертв.

У тому місці, коло Семиковець, Стрипа є мілкою, вузкою річкою, зі сухими берегами та її легко можна перейти. Москалі звернули на цей відтинок кількасот гармат та підготували наступ піхоти триденним гураганним вогнем. Ціле село, головню місця переходу, просто засипали залізом гарматніх стрілен.

В перших днях бою семиковецького переходу боронили також дві сотні II-го куріня, Будзинівського і Мельника, яких стягнуто з Вівся.

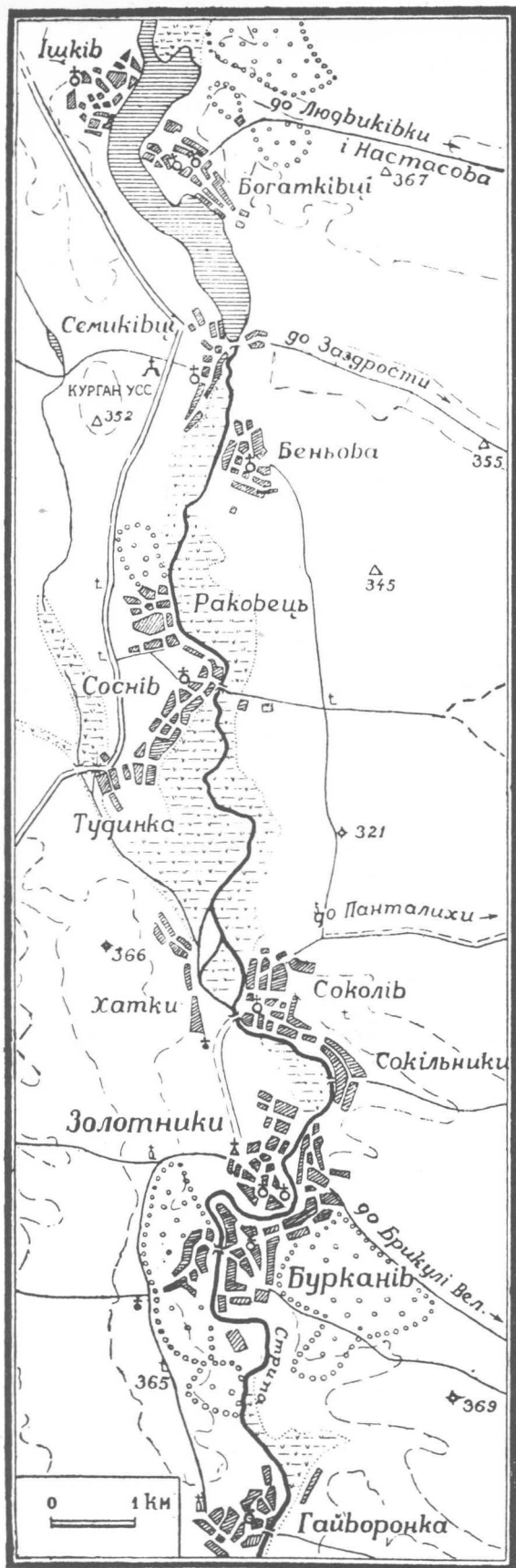
Після гарматньої підготовки та після зни-

щення укріплень Москалі кілька разів намагались перейти ріку, та заєдно були відкинені назад. Підчас цього бою згинув між іншими боєвий старшина сотні Мельника, хор. С. Яремкевич, якого могила до нині зберіглася на краю села Тудинки.

Врешті 31. жовтня вечором Москалям удалося в наступі добути частину окопів і другого дня бою поширити пролом від села Семиковець аж до Раківця. Ранком того дня, 1-го листопада, Москалі, підкріплені новими силами, рушили до приступу та до решти розторожили австрійський захитаний фронт. Цей прорив коштував Москалів великих жертв. Тисячі заслали скрівлений подільський чернозем. На Стрипі гребля з людських тіл спинила воду. Та московський вал котився вперед. Падали трупи та на їх місце йшли все нові лави салдацтва. Ішли й гинули. Австрій-

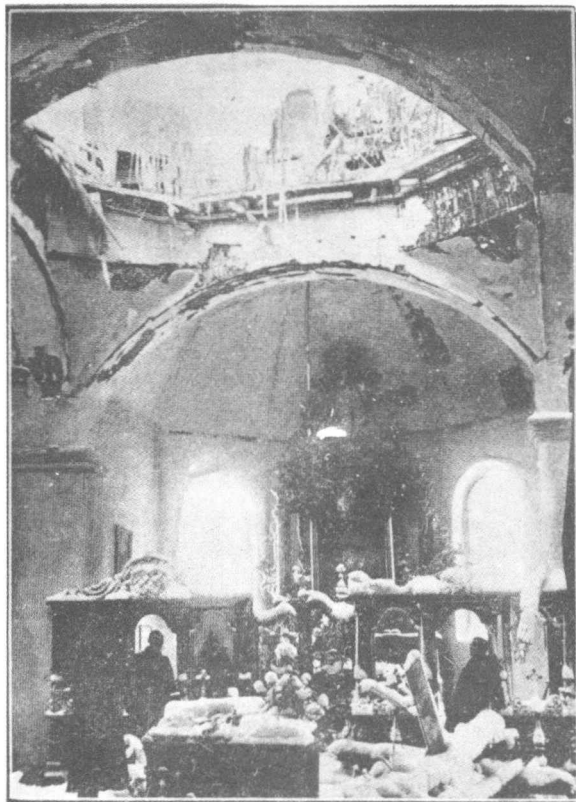

У. С. С. після перегляду у Вівсю, I. курінь в лаві.

Мапка околиць Стрипи, де воювали УСС. в 1915—16 рр.

Коло Семиковець є зазначене місце, на якому стоїть могила-курган, висипана УСС. на пам'ятку побідних боїв над Стрипою.

Церква в Бенюві, розбита ворожими гарматами в листопаді 1915 р.

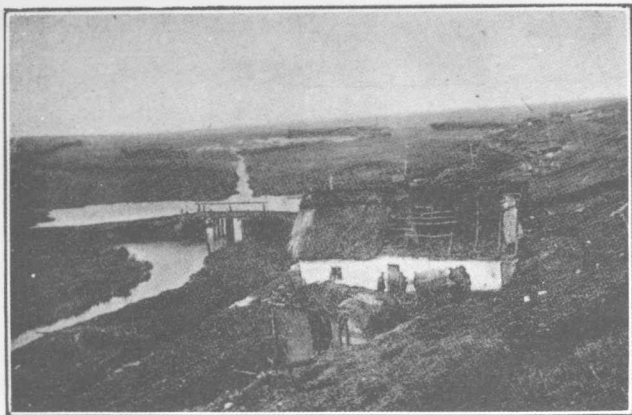
ська рідка оборонна лінія подалась. Москалі зайняли перші окопи і того дня дійшли аж до потоку Студинки та добули раковецький ліс.

Тоді в загрожений відтинок фронту кинено останній запас, оба куріні У. С. С. та один курінь Німців.

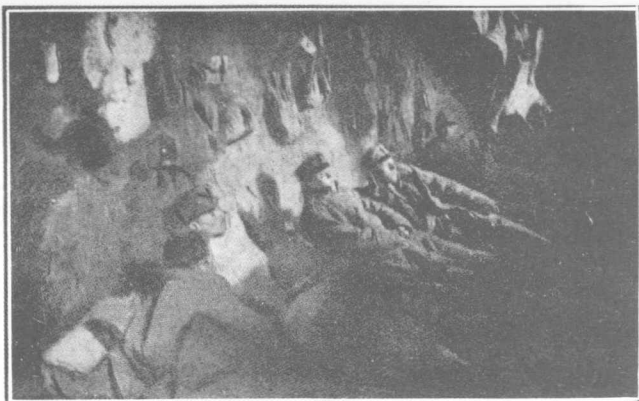
У. С. С. любили воювати разом з Німцями. На це карне й добре вишколене військо можна було завжди рахувати. Також Німці знали правду вартість У. С. С. У найгіршіх хвилинах співпраця цих обох частин приносила перемогу. Так теж випало й тепер.

Криваві змагання відбувалися в чотирукутнику між Семиківцями, Раківцем та річкою Студинкою, від заходу, і тревали до 3-го листопада. Москалі намагалися поширити завойовані становища на південь і на захід, знову оборона союзних військ діяла доосередньо і прямувала до того, щоб відтяти боляка від його основи. Завдання оборони було легче, але Москалі кинули у бій таку силу війська та гармати, що лише геройське зусилля слабшої оборони змогло рішення бій у власну користь.

Найзавзятіша боротьба велась біля самих Семиковець. У безупинному кривавому змаганні не раз захиталися стрілецькі ряди. Двічі доводилось сотням здавати свої окопи і наново їх добувати. Були хвилини, в яких напір ворога був та-

Річка Студинка, коло Соснова.

У стрілецькій землянці під Семиківцями.

кий могутній, що стрілецьке серце огортала зневіра і спротив слабнув.

Та московське командування не вміло використати положення. Найслабший опір спинював розгін ворога та негайний протинаступ відбирав йому добути. Так було дня 2-го листопада, коли то бій рішився в користь союзників. Наступ Москалів У. С. С. відбили й зайняли край села. Дальше пішла завзята борня між звалищами хат. Вправді слабкі частини У. С. С. мусіли зі села небаром відійти, але, підкріплені новими австрійськими за-

пасами, вдержали добути становища на краю села аж до закінчення бою.

На правому крилі оборонної групи змагалась сотня Вітовського. Її становища були в раковецькому лісі і вона успішно, хоча з великими втратами, замкнула дорогу Москалям на південь. В центрі оборонного фронту II. куріня стояла сотня Мельника, що 2. листопада дійшла також до Семиковець і від заходу замкнула перстень облоги.

I. курінь вступив до бою нічю 31. жовтня. Його поділено на дві частини. Дві сотні під прово-

У. С. С. вирушають у бій під Семиківці.

Зброя, що її добули УСС в семиковецькому бою.

Полонені російські вояки.

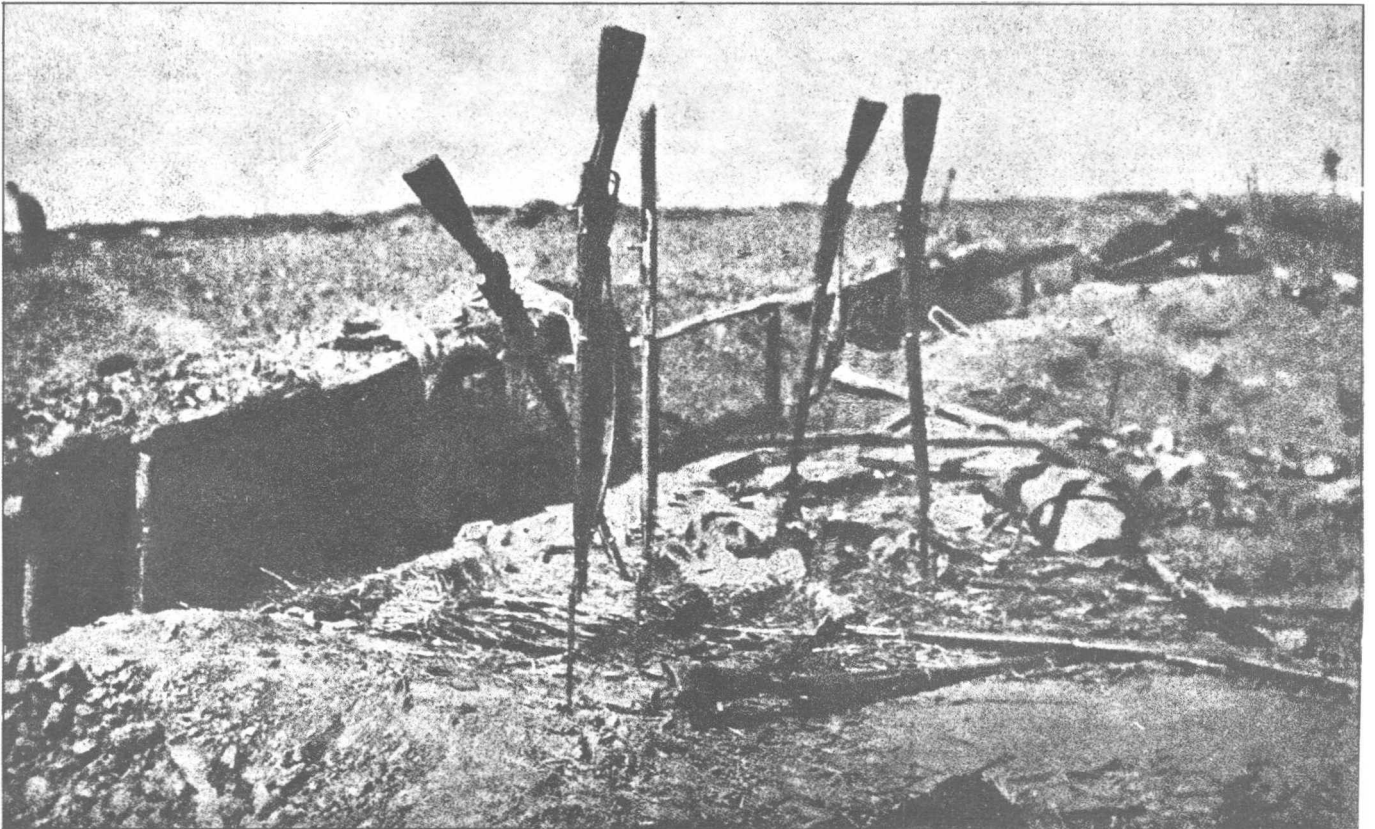
дом чет. Яримовича продовжували ліве крило II-го куріня, а другі дві сотні забезпечували ліве крило бригади, напроти семиковецького ставу. В другому дні бою визначився очайдушним випадом чет. Петро Франко. Він, після добуття семиковецького двору, загнався за ворогом аж до ставу. Дуже хоробро держались в бою також стрілецькі новобранці, що прийшли на кілька днів перед боєм у силі 800 людей, на доповнення полку.

Бій завершено дня 3-го листопада атакою на московські окопи. Вся ворожа залога попала в полон. На побоєвищі, зритуму окопами та ґранатами, залишились тисячі вбитих обох сторін.

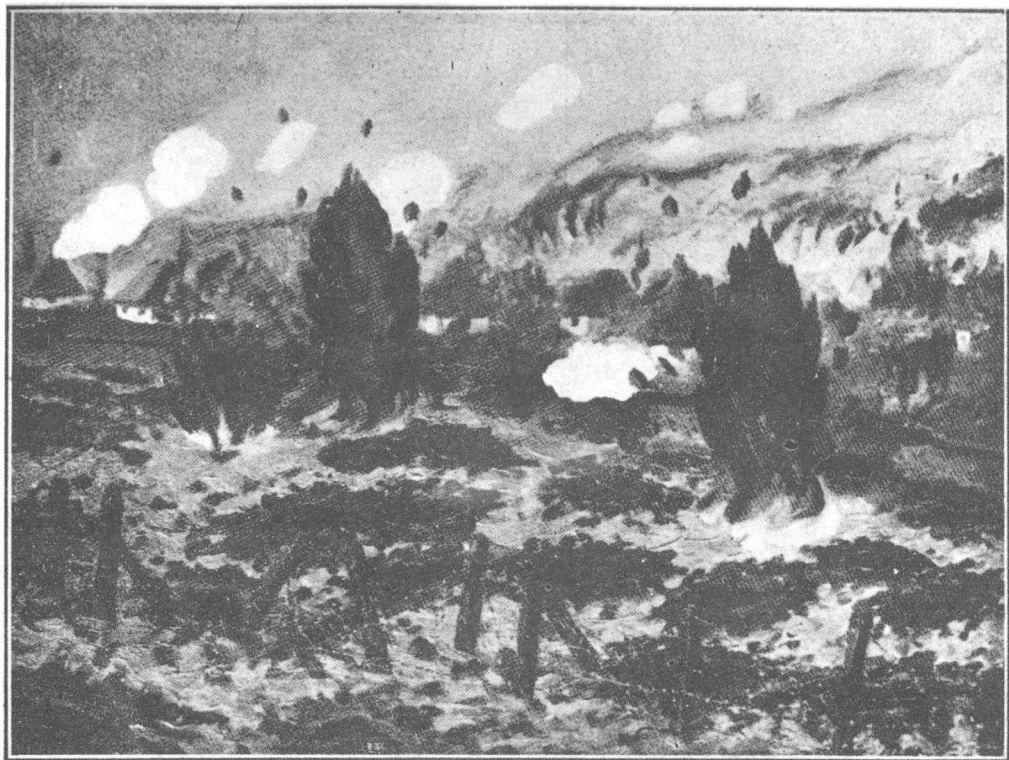
Після Маківки та Болехова семиковецький

бій був третім великим подвигом, в якому У. С. С. своєю відвагою та рішучістю причинились до перемоги. Та заплатили вони дорого за цю перемогу і добули славу, втратою 39 убитих, ок. 100 ранених і більше сотки полонених. Лише в I. куріні записано після бою у списку втрат 6 убитих, 57 ранених і 34 полонених.

На пам'ятку семиковецького бою і для вшанування пам'яті полеглих героїв, учасники боїв висипали пізніше могилу-курбан, яка ще й нині стоїть при гостинці недалеко Семиковець, як свідок Стрілецької слави.

Російські окопи після бою.

Барабанний огонь російської артилерії в Семиківцях.

Мал. хор. Ю. Назарак.

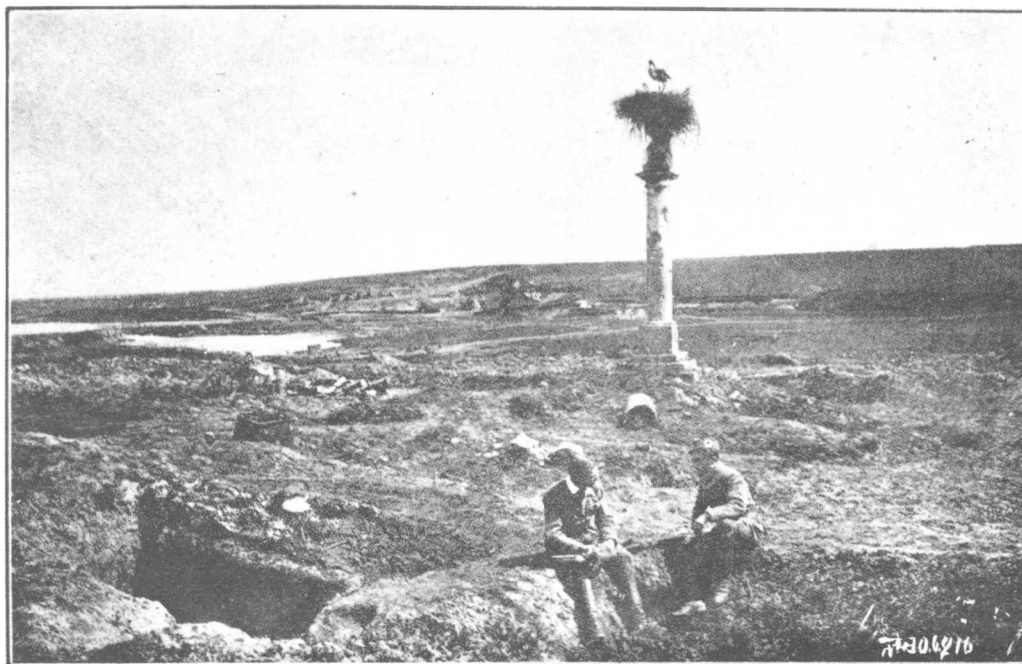
Типи полонених московських воєнів.

Стрілецькі могили у Вівсю.

Стрілецькі землянки в Семиківцях.

На місці села Семиковець весною 1916 року залишилась одна колюмна розбитої гранатами церкви, на якій бузьок звив гніздо.

На семиковецькому побоевищі.

Раковецький ліс к. Раківця.

Пхор. Берегуляк,
впав у бою за Семиківці.

Хор. Северин Ярмкевич,
згинув у Семиківцях.

Похорони героїв, що впали в бою під Семиківцями.

У. С. С. сиплять могилу-курган на семиковецькому побосвищі весною 1916 р.